תשפך הכל · כולה ביחד: **כשדה תשפך הכל** · דלמדמינן ליה לגנן ביומא **לימי** ביה **לידי** תקלה: **אין הכרעה שליש מכרעת** · טעם עצמך למה לומר ולא כדברי אחד מהן, שמניהם לא הזכירו בית ושדה והיכי דמי הכרעה כגון לי הוה תני ב"ש בין נשמתא בבית בין בשדה תשפך הכל וב"ה אומרים בין בבית ובין בשדה תעשה זילוף אמר ר' ישמעאל ב"ר יוסי אני אבריע: בבית תעשה זילוף ובשדה תשפך הכל אבא דאמרי בישן תעשה זילוף ובחדש תשפך הכל אמרו לו אין הכרעה שלישים מכרעת

[ע"ע כ' שמעתא]

[פסחים כמ: גיר נג: חולין קלו:]

אם אמר לו אצייל את שלך וכו': אמאי, ונימא ליה משטה אני בך מי לא תניא הרי שהיה בורח מבית האסורין והיתה מעבורת לפניו אמר לו טול דינר והעבירני אין לו אלא שברו אלמא אמר ליה משטה אני בך הכא נמי לימא ליה משטה אני בך? התם לא דמי אלא לסיפא דאמר לו טול דינר זה בשברך והעבירני נותן לו שברו משלם מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא? אמר רמי בר חמא בציר השולה דגים מן הים (ע"א ל"ל אפסדתני כורי בזוא: שמך נהר חמון וחמור חבירו שלן יפה מנה וכו': וצריכא: דאי אשמעינן במיית התם הוא דכי פירש יהיב ליה דמי בוליה משום דבידים קא פסיד אבל הכא דממילא נימא אין לו אלא שברו ואי אשמעינן הכא הוא דבסתמא אין לו אלא שברו משום דממילא אבל התם בידים אימא אפילו בסתמא יהיב ליה דמי בולה צריכא.

בעא מיניה רב כהנא מרב: ירד להצילו ועלה שלו מאליו מהו? א"ל משמיא רחמו עליה כי הא דרב ספרא הוה קא אזיל בשיירתא לוינהו ההוא ארי, בל לילא קא עשדר ליה חמרא דחד מיניהו וקא אכיל, כי מטא זמניה דרב ספרא שדר ליה חמרא ולא אכליה, קדים רב ספרא וזבח ביה, א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא למה ליה למיזבי ביה, נהי דבי אפקריה אדעתא דאריה אפקריה, אדעתא דב"ע לא אפקריה? א"ל: רב ספרא, לרווחא דמילתא הוא דעבד. בעא מיניה רב מרבי ירד להציל ולא הציל מהו? אמר לו *ווו שאילה אין לו אלא שברו, איתיביה **והשוכר את הפועל להביא**

[ע"ע כ' שמעתא]

[ויקרא כה: נה:]

דרב ספרא שדר ליה חמרא ולא אכליה, קדים רב ספרא וזבח ביה, א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא למה ליה למיזבי ביה, נהי דבי אפקריה אדעתא דאריה אפקריה, אדעתא דב"ע לא אפקריה? א"ל: רב ספרא, לרווחא דמילתא הוא דעבד. בעא מיניה רב מרבי ירד להציל ולא הציל מהו? אמר לו *ווו שאילה אין לו אלא שברו, איתיביה **והשוכר את הפועל להביא**

[ע"ע כ' שמעתא]

[ויקרא כה: נה:]

למיר ועושה פסח וברחיצת הגז (חולין קף קלט:) נגבי רחיצת הגז אין נוהג אלא במרובה וכמה מרובה ב"ש תומרים שתים ב"ה תומרים שתים ותמם ורבי ישמעאל אומר תרבעה וקרי נמי התם (קף קנז:) לרבי ישמעאל הכרעה שלישים ואותה הכרעה אין מקובה לפילו כדהכא ודנזיר דבהני סבירא ליה למכריע פלגא כמר ופלגא כמר אבל התם לא ס"ל לה כמר ולא כמר והא דפריך בכל הני והא הכרעה שלישים אין הכרעה ס"מ למיפרך תלמיד הוא ואין הלכה כהכרעת תלמיד אבל עדיפא קפריך דלאו הכרעה היא כלל ואוו"א הא דתניא בכילד מברכין (ברכות קף מנ:) בש"מ מברך על הפמן ואח"כ על ההדם וב"ה אומרים מברך על ההדם תחילה ונקאמר רשב"ג אלו לחכריע שמן זכיזו לריחו ולסיכתו הדם לא זכיזו אלא לריחו הלכך שמן עדיף ונקאמר רבי יוחנן בגמרא הלכה כדברי המכריע לא שייכא ההיא הכרעה לשאר הכרעות שהבאתי דלא סבירא ליה פלגא כמר ופלגא כמר אלא דמפרש טעמא דאר מיניהו וס"ל כוותיה לגמרי וכן בכל מקום שאם תגיע אחד יסבור כתנא אחר לא יקרא בכך מכריע תדע מדאלטריך ר' יוחנן עלה למימר הלכה כדברי המכריע ע"כ דאילו גופיה כבר אמר בבירה (שבת קף נמ:) כל מקום שאתה מוצא שנים חלוקים ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע ש"מ דודאי לא שייכא להיות הכרעה דשבת ודהכא ולא קרי ליה הכרעה אלא מפני שהכריע דברי ב"ש על דברי ב"ה ור"ת פי' הכרעה שלישית דור שלישים כלומר תלמיד אחד ואין זו הכרעה כדאמר ר"ע תלמיד הוא ואין ראוי להכריע אלא רבו ס"ל דור שני דהיינו נמי תלמיד אלא כך היה המעשה ובנזיר (קף נג:) דקאי ליה הגמרא לב"ד של מחריס הכרעה שלישית ליתא דהך בריייתא דהכא נקט וא"ת בפ"ק דפסחים (קף יג:) גבי ר' מאיר דאמר אוכלין כל חמש רבי יהודה אומר אוכלים כל ב' ר"ג אומר חולין אוכלין כל ארבע ותרומה כל חמש ואקאמר בגמרא ר"ג אלא מכריע הוא דטעמא דפשיטא קאמר ולפי' הקו' ניחא אלא לפי' ר"ת אמאי לא מכריע הוא והא אלא תלמיד הוא וי"ל דאלאו מכריע הוא אלא עלייהו קאי אלפניהם היה ופ"ה אלאה לר"י עיקר וי"מ הכא טעמא דהתכך משום דריחא מילתא היא ואסור לזלף משום דהוי כשחיט ולא משום חשש תקלה ואין נראה דא"כ לא הוי רבי ישמעאל מכריע אלא טעמא דפשיטא קאמר דקמאי לא חיישלינן במיחש לתקלה ואין להקשות לפי' זה לתלבי דליחש ליה (ע"ז קף סו:) גבי בת תיהא ריחא מילתא היא לימא דאמר כר"מ דאמאי לא מייתי נמי התם לפלוגתא דתלבי ורבא פלוגתא דב"ש וב"ה דהכא היכא דאיתיה מילתא היא ליחשב הנאה והתם לענין איסור הנאת יין נסך תייבי ודוקא לענין תרומה טמאה הכא המותרת בהנאה ריחא לאו מילתא ליחשב כשחיט ותע"ג דמייתי התם ההיא דתטר שהסיקו בכמון של תרומה וההיא דהרודה פת חמה והניחה ע"פ חבית של יין של תרומה התם ודאי לי ריחא מילתא ואסור בהנאה ים לו כמו כן לאסור הפת לאכול לזרים שנקלט מן הכמון או היין של תרומה לבל ריחא לחודיה כגון בת תיהא וזילוף לא הוי כשחיט ומותר בתרומה: [וע' תוס' ע"ז סו: ד"ה אמר רבא] : **אדעתא** דאריה אפקריה כו' · לא יהא ערטול בדבר : דורמסקין

(ג"מ ל' כד:) המלל מן האדוד כו' הרי הוא שלו מפני שהבעלים מתייאשים מהן להתם ודאי שהאדי בא לטרוח כדאמעמ המלל מן האדי מתייאש לגמרי לבל הבא האדי היה עומד והיה מלוה לאומה לשמור בהמותיהם מחוץ וליסבוים רק שהיו מוחנים לו לאכול חמור בכל לילה ואפשר שפעמים היה שבע ולא יכיל הלכך אין מפקיר אלא שדעתא דאכיל ליה אדאי והא לא אכיל ליה :

להביא

פת א מיי' פ"ב מהל' תרומות הל' יב :

פט ב ג מיי' פ"ב מהל' גזילה והאבידה הל' ז סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסד סעי' ז :

צ ד מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעי' ג:

צא ה מיי' שם הל' ד טוש"ע שם סעי' ד :

צב ו מיי' פ"ע מהל' מועדין בהשגות ובמ"מ סמג עשין פב טור ש"ע ח"מ סי' שלב סעי' ג :

גוש"א

אחרי שכתב ר"ן ה"ג דיוקו ע"ל תניא [אבל הוא יכול] לשלם לאחר זמן כו' - ואי [אבל הוא יכול] לשלם לאחר זמן מאיזה טעם "אלא אם כן"

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מן היס דמ"ל כנ"ל : גוש"א

ל"מה ג"כיכ ב' דוגאות האלו ה' האדי דומה ב' האדי חאזרו

גליון השי"ם

גמ' _ ומ"ל תפסדתני כוותיה עיין בהגה"ב פ"ב דב"מ סי' כח : שם תפסדתני דתניה: עיין ב"ב דף קלח ע"ב תוס' ד"ה כלן בעזות :

תת גוש"א

מאיזה ט"ז"ק [צ"ל ב"ק] איכ את ל'ספרא ש"ל

גוש"א

מה ז'ן היורד ל'ה"ג ולא ה"ג - האם מקבל כל טבלו